Les llàgrimes nostàlgiques pel modernisme ens deixen veure els estels de l'avantguarda?

L'exposició *Reus 1900, segona ciutat de Catalunya* i les darreres accions encaminades a conèixer la riquesa del patrimoni arquitectònic derivat del moviment modernista han convertit aquesta arquitectura en una senyera de la promoció exterior de la ciutat.

La societat civil i les institucions d'aquella època van saber apostar per un moviment cultural capdavanter, acompanyant un moment de bonança econòmica amb l'encàrrec d'importants obres d'arquitectura a alguns dels millors arquitectes, situant a Reus un dels puntals de desenvolupament d'aquest corrent a Catalunya.

Un segle més tard, la societat civil i les institucions d'aquesta nostra època, trobant-se en un moment d'ampli creixement de la ciutat i de certa bonança econòmica, estan apostant també per una arquitectura capdavantera?

Una mirada atenta a les darreres intervencions ens podria donar la pista. Els nous espais públics sorgits en gran part de les cessions de sòl produïdes per les promocions immobiliàries apareixen com a racons enjardinats sota l'aclaparadora ombra de grans blocs de pisos d'una més que dubtosa estètica, fruit de la llei del mercat.

Els nous espais, projectats sobre catàleg, resten molt lluny dels darrers corrents de disseny urbà. La rehabilitació dels espais existents —ravals, passejos, la riera— no ha passat de ser una renovació dels materials. Per contra, l'ordenació del passeig de Prim, obra d'arquitectes capdavanters, ha esdevingut una trista temptativa blanc de la incomprensió general.

Els equipaments públics dels darrers anys no han assolit el nivell arquitectònic necessari per crear ciutat. Sobre les grans àrees d'edificacions privades i habitatge, l'arquitectura d'avantguarda hi és present en un percentatge ínfim.

La nova arquitectura esdevé l'aparador del dinamisme d'una ciutat, els exemples més coneguts de la Barcelona Olímpica o l'efecte d'implantació del Guggenheim de Bilbao en són una mostra.

Els nous espais, projectats sobre catàleg, resten molt lluny dels darrers corrents de disseny urbà

L'afany rehabilitador del modernisme no hauria de quedar-se en la necessària conservació d'un molt valuós patrimoni; caldria també que en repregués l'esperit amb el recolzament decidit a l'arquitectura d'avantguarda.

■ JOSEP M. FERRAN MERCADÉ

